

Van het koude metaal naar de warme zorgsector

Peter Neven, ex-directielid Limeparts

‘Ik dacht dat ik mijn ontslag makkelijk van mij af zou kunnen zetten, maar maanden later stel ik vast dat van de tien dromen er zeker acht over mijn vroeger bedrijf gaan.’

Dat zegt Peter Neven (48), tot voor enkele maanden één van de drie directieleden van het Limburgse metaalverwerkende bedrijf Limeparts. Ondanks die dromen is hij heel optimistisch. Op het einde van het interview zegt hij dat er twee dingen zijn gebeurd die zijn leven geweldig hebben verbeterd: het vertrek van zijn eerste vrouw en zijn ontslag. ‘Mijn leven is er alleen maar beter op geworden. Daarom wil ik ook dit gesprek voeren. Omdat ik denk dat sommige van mijn collega’s hiervan kunnen leren.’

Limeparts uit Genk is één van de bedrijven van Jos Vaessen, de gewezen voorzitter van Racing Genk. Peter Neven stond mee aan de wieg van het bedrijf. ‘Maar het is geen succesverhaal geworden. In twintig jaar hebben we maar drie jaar winst kunnen maken. Dan weet je het wel.’ De metaalverwerkende nijverheid is dan ook een heel moeilijke sector, met veel concurrentie uit de lagelonenlanden. Het bedrijf, dat in 2007 nog 180 personeelsleden telde, produceert gevelbekleding voor de kantorenmarkt en is toeleverancier van metalen onderdelen. De omzet zakte weg van 19miljoen euro in 2007 naar 11miljoen euro in 2009.

Zoiets blijft natuurlijk niet zonder gevolgen. Het bedrijf sukkelde van reorganisatie naar reorganisatie. ‘Op een bepaald ogenblik voelde ik aan dat als wij arbeiders en bedienden bleven ontslaan, er ook iets zou moeten gebeuren aan de top van de onderneming. En van de drie directieleden was ik de meest misbare. Ik was dan ook totaal niet verbaasd toen Jos Vaessen mijn ontslag kwam meedelen. Ach, ik zou in zijn plaats precies dezelfde beslissing genomen hebben.’

Peter Neven dacht eerst dat het ontslag zijn koude kleren niet zou raken. ‘Nou, dat is toch niet helemaal zo gegaan. Ik kon het toch moeilijker van mij afzetten dan gedacht. Gelukkig ben ik goed opgevangen door mijn partner en door enkele vrienden. Eén van hen is specialist in loopbaanbegeleiding. Ik belde hem en hij deed zijn professioneel praatje. Maar weet je wat hij me enkele dagen later vertelde? Nadat hij de telefoon had neergelegd, riep hij luid “Yes! Peter is eindelijk verlost van die baan”. Hij vond immers dat die job mijn biotoop niet was. En hij had gelijk. Ik ben er een beetje ingesukkeld en telkens ze me vroegen voor een hogere functie, heb ik dat gedaan. En met redelijk veel plezier. Maar toch. Nu pas beseft ik dat het mijn ding niet was.’

De Limburgse ex-bedrijfsleider had plots een zee van tijd en vertrok met zijn vriend-loopbaanbegeleider naar een wereldcongres in Nepal over ‘appreciative enquiry’. Dat is volgens Peter

Neven een positief geïnspireerde psychologie, die vertrekt van de sterke punten van een mens of organisatie. ‘Veel managers focussen veeleer op de zwakke punten, zoals te weinig winst, te lage productiviteit, te weinig flexibiliteit van de werknemers. Ik heb daar geleerd dat ik van nature de dingen en mensen liever vanuit hun positieve kant benader en ik heb daar dan ook beslist om niet meer voor de profit-sector te werken, maar wel in de social profit.’

Gelukkig had hij in de loop van zijn carrière een netwerk opgebouwd en dat hielp hem aan een nieuwe baan. Op het ogenblik van dit interview heeft hij er al één week opzitten als halftijds interim-directeur van een OCMW-rusthuis in Maaseik. En het is hem duidelijk meegevallen. ‘Ik ben thuisgekomen van het koude metaal in de warme zorgsector.’

Financieel deed hij een hele stap terug. ‘Maar ik moet mijn levensstandaard niet aanpassen, omdat ik ook vroeger met een hoger inkomen geen big spender was. Ik peins er niet over om een deel van mijn ontslagvergoeding te gebruiken om een even grote auto als vroeger te kopen. Dat gebeurt nochtans veel.’

Zijn inkomen was eigenlijk ook niet zo overdreven hoog. ‘Het laatste jaar bij Limeparts was ik zelfstandig bestuurder en factureerde ik 10.000 euro per maand. Daarvoor had ik een bruto-inkomen van 5.500 tot 6.000 euro per maand. Een raad voor ontslagen lotgenoten: zoek na je ontslag geen job met een vergelijkbaar inkomen. En zie de wereld als een vat vol kansen en niet als een vat vol bedreigingen. Ik las onlangs een boek dat dit mooi illustreert. Een fabrikant stuurt twee vertegenwoordigers ergens heen om er schoenen te verkopen. De ene vertegenwoordiger mailt naar zijn baas: “Hopeloze situatie, niemand draagt hier schoenen.” De andere vertegenwoordiger schrijft: “Geweldige kansen, want ze hebben geen schoenen.” Ik kies voor het laatste.’

Peter Neven zegt ook blij te zijn dat zijn ontslag nu is gevallen, op zijn 48ste. ‘Ik beseft dat mijn leeftijd geen voordeel is om terug naar de arbeidsmarkt te stappen. Maar nu kan het nog. Ik ben nog geen 50. Misschien was het één van de laatste kansen om mijn leven een nieuwe wending te geven.’

Hij weet nog niet of zijn leven nu in zijn definitieve plooi ligt. ‘Ik run ook samen met mijn tweede echtgenote een huiskamerrestaurant. Mijn vrouw is een gepassioneerde kok en ik ben een wijn-amateur. Misschien kunnen we die twee interesses combineren en samen een zaak in dat genre beginnen, bijvoorbeeld een hotelletje in Frankrijk.’